

AZ ELFOGADHATÓ ADAKOZÁS KULCSAI FORRADALMASÍTSD A PÉNZÜGYEIDET 3.

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. május 19.

Gyönyörű ez a mai nap, mert ünnepnapunk van. Gyönyörű azért is, mert így együtt vagyunk közösségben és látom, nemcsak a szívetek van szépen felöltözve, hanem a testetek is szép ruhában van. Mindenképpen úgy terveztem, hogy folytatni szeretném azt a tanítássorozatot, amit pár hete kezdtem el. Nem mehetek el természetesen szó nélkül amellet, hogy milyen csodálatos ünnep ez a mai.

Az ószövetségi ünnepek, amelyek a zsidóknak törvényileg elő voltak írva, valamihez mind kötődtek. A pünkösd ünnepe a búza aratás kezdetét jelentette az ókori Izráelben, ehhez kapcsolódik maga az ünnepnap, de van egy szellemi vonatkozása is, mert a páska, amiről húsvétkor megemlékeztünk, a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus megáldoztatott érettünk. Tehát a páskának is volt egy előképe, az azt követő kovásztalan kenyerek ünnepének is volt egy előképe, az első zsengeknek is volt egy előképe. Ez három olyan ünnepnap, amelyek egymás után következnek napra pontosan, valamelyik hossz-szabb. Az első zsengek ünnepének lezárását követően ötven napnak kellett eltelti, ahogy István is mondta, és várni arra, hogy az úgynevezett sávuót ünnepet megünnepelhessék a zsidók. A sávuót azt jelenti szó szerint, hogy hetek. Hétszer hét napot kellett várni és az ötvenedik napon kellett ezt az ünnepet megülni, amely természetes síkon a búza aratáshoz kötődött, de ez előremutat a gyülekezeti testre is, mert az Egyház, az Eklézsia megszületésével a világ aratása kezdődött el szellemi értelemben. A Szent Szellem kitöltésével az emberi lelkek begyűjtése Istenhez.

Úgyhogy csodálatos ünnepnap ez, hiszen az egyház megszületésének beiktatása történt meg a pünkösd napján, amikor elindult az új szövetség. Ez folyamatosan tart azóta is és még ma is ebben a kegyelmi korszakban élünk mindaddig, amíg ez a korszak le nem zárul. A Biblia ír előtte való és utána való korszakokról, nem olyan világvége fog eljönni, amit a hollywoodi filmekben láthatsz. Valamilyen szempontból könnyebb, valamilyen szempontból sokkal borzasztóbb, mint ahogy azt a világ elképzei. Egyetlen hiteles forrásunk van ezzel kapcsolatban, egy dolgot kell kutatnunk, ez nem más, mint Istennek az írott Igéje, amit tanulmányozunk. Keressük és kutatjuk azt, hogy miben kell nekünk most helytállni és mi az, ami felé a figyelmünket esetleg fordítani kell és mi az, ami ránk vár, illetve ami a világra vár.

Szeretném összekötni ezt a mai ünnepnapot a tanítássorozat mai részével. Forradalmasítsd a pénzügyeid! Ez a sorozat címe és azon gondolkodtam, hogyan tudnám ezt összekötni. Kerestem az Urat ezzel kapcsolatban, valóban őszintén kerestem, hogy most megszakítsam ezt a sorozatot, vagy pedig magáról az ünnepnapról és a Szent Szellem személyéről beszéljek? Aztán úgy gondoltam, és majd a végére kiderül, hogy ahogy István is említette, mindennap pünkösd van a mi számunkra. Meg kell látnunk azt, hogy azzal, hogy eljött a pünkösd, hogy az Egyház megszületett, hogy a Szent Szellem kitöltetett a mi szívünkbe és azzal, hogy lehetőségünk van arra, hogy újjászülethessünk, befogadjuk Őt, olyan kiváltságunk van, mint ami volt az Ószövetségben a papoknak, királyoknak, prófétáknak, sőt még annál is több. Mert az a közösség, az az Istentől való hallás, az a kapcsolat, ami nekik volt korlátozott mértékben, az ki lett terjesztve és ki lett gyakorlatilag öntve ránk úgy, hogy nemcsak körülöttünk van a Szent Szellem, hanem lehetőségünk van Őt befogadni a szívünkbe és amikor újjászületünk, akkor ez történik. Amikor behívjuk Őt, hogy kereszteljen meg minket a Jézusban, ezzel Jézust fogadjuk el, akkor újjászületünk. Aztán Jézust megkérjük, hogy kereszteljen meg minket a Szent Szellemben, akkor betöltekezünk Szent Szellemmel és ennek vannak egyértelmű, nyilvánvaló jelei, amiket olvasunk az Apostolok cselekedeteiben és amiket mi is megtapasztalunk a saját életünkben, hogy előnt bennünket a bátorság, eddig a félős, remegő lábunk akadályozott minket, de most már ezen túl tudunk lépni. Van lehetőségünk arra, hogy ne

önközpontúan élünk, hanem Jézus központúan élünk, van lehetőségünk arra, hogy kövessük Őt minden napon az életünk minden területén, akár még az anyagiakkal kapcsolatban is.

Tehát ahogy az elmúlt két alkalommal hallottál a pénzügyekkel kapcsolatos tanítást, úgy ezt fogom folytatni ma is és jövő héten is. Szeretném, ha egy kicsit beljebb mennénk a témában a két bevezető alkalom után, hogy eljussunk az első lépcsőfokra a pénzügyekkel kapcsolatos megértésben. Előre bocsájtom, ha valaki esetleg úgy gondolja, hogy ez nem olyan téma, amiről gyülekezetben, keresztyéni körökben beszélni kellene, hogy Jézus nagyon sokat beszélt a pénzügyekről. A pénz kezeléséről, a pénzhez való hozzáállásról, a szív motivációjáról a pénzügyekkel kapcsolatban. Senki nem mondhatja azt el itt ebben a teremben, sem a képernyő előtt ülők közül, hogy nincs semmilyen hatással rá az, hogy ebben a világban a pénzzel nekünk foglalkoznunk kell. A pénz valamilyen hatást gyakorol mindenkire. Ha kevés van, ha sok van, bármennyi is van, de szembesülünk vele, mert a pénz ad egy bizonyos hatalmat, a pénznek van egy csalárdsága, a pénznek van veszélye, és a pénznek vannak áldásos dolgai is.

Ahogy a múltkor is elmondtam, a pénz önmagában se nem jó, se nem rossz. Ez egy semleges dolog. Ráadásul egy fogalom. Megfogni sem tudod. Amit megfogsz, az a bankkártya, vagy a bankjegy, vagy az érme, vagy az aranyrúd, amit betesz a párnád alá minden este, hogy kényelmesebben aludjál, de a pénz maga egy fogalom, ami attól függően lesz jó, vagy rossz, hogy mit kezdünk vele. Lehet fordítani jó dolgokra és rossz dolgokra is. Egy biztos, ebben a közösségben nem volt módi, hogy adományokat kicsikarjunk tőletek, vagy könyörögjünk, vagy manipuláljunk benneteket pénzügyekkel kapcsolatban, sőt túl keveset beszéltünk erről, ami az én felelősségem is. Az elmúlt öt év tanításait összeszámolva kettő és három százalék között van az, amikor a pénzügyekről volt szó. Ehhez képest Jézus sokkal-sokkal nagyobb százalékban beszélt erről. Mondhatni azt, hogy rengeteget. Ezért ha valaki úgy gondolja, hogy őt ez bántja, sérti, vagy nem nagyon tetszik neki, akkor szeretném, hogy ha igazán meglátnád az én szívemet onnan, ahonnan hallgatsz és megértenéd, hogy miért beszélek erről. Nem magam miatt, nem magunk miatt, hanem értetek van ez a tanítássorozat és ami meglepő számomra, eddig egyetlen negatív hozzászólást, kommentet sem kaptam az elmúlt hetek alatt, csak pozitív visszajelzést, hogy mennyire kell, mennyire szükséges ez. A mai alkalom után majd meglátjuk, hogy ez a tendencia megmarad-e, mert ma elkezdjük az adakozásról szóló tanítást. Halleluja!

A mai tanítás címe: *Az elfogadható adakozás kulcsai*. Eredetileg nem ezt a címet terveztem adni, hanem azt, hogy: *Az adakozás művészete*, aztán ahogy a héten tanulmányoztam a 2Korinthusi levél 8. és 9. fejezetét, észrevettem benne dolgokat, olyanokat, amiket másoktól még nem hallottam így összefűzve ebben a témában. Tudniillik az Újszövetségben ez a két fejezet tárgyalja a legkoncentráltabban az adakozással és az adományok fogadásával kapcsolatos dolgokat és nagyon sokat beszél arról, én is említettem az elmúlt hetekben, hogy amikor pénzről beszélünk, akár adásról, akár fogadásról, a pénz beosztásáról, a pénz helyes kezeléséről, akkor mennyire fontos a megfelelő indíték és mennyire hangsúlyos az, hogy a szívünk állapota a kulcs, a lényeg. Ebben a két fejezetben is központi szerepet kap az indíték, a szívünk állapota és bármennyire is a pénz körül forognak és adománygyűjtésről szólnak ezek az igeversek, fogsz ma hallani tőlem sok olyan dolgot, ami figyelemfelkeltő volt a számomra, hogy milyen sok szellemi alapigazság van ebben a pár igeversben itt.

Mert bizony vannak az adakozásnak kulcsai. Gyakorlatilag mondhatni azt, hogy a 8. fejezettől Pál, Titusz és még pár meg nem nevezett szolgáló testvér adományt gyűjt és vesz át a korinthusi gyülekezettől a jeruzsálemi gyülekezet szegényei számára. Ezzel kapcsolatosan fejti ki Pál apostol a véleményét, nézeteit, a szívét, a hitét és felhívja a figyelmét a korinthusi gyülekezetnek arra, hogy van Macedóniában pár gyülekezet, akik milyen szívvel adakoztak a jeruzsálemi gyülekezetnek és őket hozza példaként, őket emeli előre, hogy nézzétek meg őket, mert ők jó példa erre és, ha ti úgy döntötök, akkor kövessétek a példájukat.

Most ezen fogunk végigmenni pontról pontra és nem olyan új kijelentéseket, új igazságokat fogok mondani, amiről még soha senki nem prédikált a világtörténelem folyamán. Nem az én okos-

ságom ez, de így ezt még pontokba szedve, vagy kulcsokra bontva nem hallottad, úgy gondolom. Tőlem biztos nem, de talán mástól sem. Ismertek, évek óta hallgattok engem. Tudjátok, hogy nem szoktam pontokba szedni a tanítást amikor én tanítok, vagy prédikálok, hanem így ömlesztve rátok öntöm és aztán válogasd ki magadnak, amit te szeretnél belőle, de ma, ahogy Igéről Igére végig fogunk menni, meg fogom nevezni egytől sokig a kulcsokat, amiket én magamnak bejelöltem és átadok nektek. Aztán ezzel ti azt kezdtek, amit akartok.

A Róma 15,26-ra kikacsintunk egy kicsit. Azt olvassuk itt:

Róma 15,26.

26. Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak.

Ez egyik alapigénk és van több más is, ami bizonyítja azt, hogy a jeruzsálemi gyülekezetben voltak szegények. Néhány mondat erejéig hadd említsem az igéket, amit István felolvasott az előbb a jeruzsálemi gyülekezettel kapcsolatban. Pár Igével később látjuk, hogy a jeruzsálemi gyülekezet üldöztetést szenvedett és mindenféle olyan dolgot, amit mi nem akarunk átélni. Mindenki eladta minden vagyonát és beadta a közösbe és nem volt senkinek semmi hiánya. Erről a gyülekezetről írja Pál, hogy elszegényedtek. Erről a gyülekezetről. Mindezt miért mondom el? Azért, mert még ma is van olyan elképzelés, hogy ezt nekünk ma is így kellene csinálnunk. Azért, mert van egy példa a Bibliában, az nem azt jelenti, hogy az örökérvényű rendtartás mindenkinek és mindenkinek ezt úgy kell alkalmazni. Akkor ott, azon a helyen, abban a helyzetben így volt jó. Így tudtak életben maradni és ma is vannak úgynevezett kommunák, vagy olyan életközösségek a föld különböző területein, ahol bizonyos fajta vagyonszövetségben élnek emberek. Van egy közös vagyon, de magánvagyonról és a magán megtakarításról és az emberek saját pénzügyeiről tanít a Biblia. Úgyhogy az ott semmiképpen sem egy olyan precedens dolog, amit nekünk, vagy bárkinek a keresztény világban kötelező érvennyel követni kellene. Az a gyülekezet, amely nem szenvedett hiányt és ahol mindenkinek megvolt mindene, idővel lettek köztük szegény emberek. Tehát ez ott a Biblia szemzőgéből nézve egy egyedi dolog volt. Akkor, ott, úgy gondolom, hogy helye volt. Most menjünk még egyszer a Róma 15,26-ra, ahol Pál írja:

Róma 15,26.

26. Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak.

A macedóniai gyülekezetek, az akhájai gyülekezetek, ezek tájegységek és csak egy-két gondolatot hadd mondjak róluk, hogy nagyjából be tudd azonosítani. A macedóniai gyülekezetek közé soroljuk a filippi gyülekezetet, a thessalonikai gyülekezetet és a béreai gyülekezetet. A háromból kettőnek levelet is írt Pál, ezt ismerjük az Igéből. A mai Görögország északi részén van ez a macedón vidék és ott voltak ezek a macedóniai gyülekezetek. Az akhájai gyülekezetek a mai Görögország déli része, erre utal itt gyakorlatilag Pál, hogy tetszett Macedónia és az Akhája gyülekezeteinek is, hogy a jeruzsálemi szentek szegényei részére némileg adakozzanak.

Ma hajnalban, vagy inkább kora reggel jött az ihlet, hogy a 2Korinthus 8. fejezetből az Egyszerű fordítás szerint olvassam fel az Igét 1–15-ig, így egyben az egészet, utána pedig a Károli szerint Igénként fogunk végigmenni. Tehát szeretném, ha az Egyszerű fordítás szerint követnéd ezt és egy általános képet is láthatnál az egésről.

2Korinthus 8,1–15. Egyszerű fordítás

1. Hadd mondjam el nektek, milyen kegyelmet adott Isten a Macedóniában élő helyi gyülekezeteknek.

2. Ezeknek a testvéreknek nagyon sok szenvedést, és megpróbáltatást kellett elviselniük. Ennek ellenére, olyan nagy öröm lakik bennük, hogy bőségesen adakoztak, pedig ők maguk is mélységes szegénységben élnek.

3. Elmondhatom, hogy annyit adtak, amennyit csak tudtak, sőt, talán még annál is többet! Mindezt pedig önként tették.

4. Újra, meg újra könyörögve kérték, hogy adakozásukkal Isten népét szolgálhassák.

5. De nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem még annál is többet: először önmagukat adták oda az Úrnak, azután nekünk is. Ez az, amit Isten akar!

6. Ezért kértük meg Tituszt, hogy fejezze be köztetek az isteni kegyelemnek ezt a munkáját: az adományok gyűjtését. Hiszen ő volt az, aki ezt elkezdte.

7. Minden dologban meggazdagodtatok: hitben, beszédben, tudásban, mindenféle igyekezetben, és a szeretetben, amelyet tőlünk tanultatok. Most hát legyetek bőkezűek az adakozásban is.

8. Nem parancsként mondom, hogy adakozzatok, de szeretném kipróbálni, hogy igazi szeretet van-e bennetek. Ezért mondtam el nektek, hogy mások milyen bőségesen adakoznak.

9. Hiszen megismertétek Urunk, Jézus Krisztus irántatok való bőkezűségét és nagylelkűségét! Bár Ő gazdag volt, szegénnyé lett értetek, hogy az Ő szegénysége által ti meggazdagodjatok.

10–11. Hadd adjak nektek tanácsot! Tavaly ti voltatok az elsők, akik adni akartak, és adtatok is. Most pedig jó lenne, ha befejeznétek, amit elkezdtetek. Ne csak a jó szándék legyen bennetek, hanem tegyétek is meg, amit elhatároztatok! Tehát gyűjtsétek össze, amit adni akartok – mindenki a lehetőségéhez mérten.

12. Mert ha valóban adni akartok, akkor ajándékoztok ahhoz mérten lesz kedves, ami az erőtökből telik, hiszen senkitől sem várnak többet, mint amit képes adni.

13. Nem arról van szó, hogy amiatt, hogy másokon segítetek, ti meg szükséget lássatok.

14. Inkább a kiegyenlítésre törekedjétek. Hiszen most a ti adományotok fogja kipótolni, ami a testvéreiteknek hiányzik. Máskor meg éppen fordítva: ők fogják majd a bőségükből kipótolni a ti hiányotokat. Így mindannyian egyformán részesedtek a javakból,

15. ahogyan az Írás mondja: „Aki sokat szedett, az sem tudott túl sokat összegyűjteni, de aki keveset szedett, annak sem lett túl kevés, amit összegyűjtött.”

Halleluja! Nem tudom, hogy valaha ezt így hallottad-e, vagy olvastad-e? Érdekes, ugye, egy-egy ilyen fejezetet tömören hallani? Most végig fogunk menni ezen Igénként és máris szeretném a mi Károli fordításunk szerint olvasni, ami közelebb van a szó szerinti fordításhoz, de az Egyszerű fordítás segít nekünk abban, hogy kortárs nyelven megértsük, amit Pál írni akart. A Károlinak van egy régies nyelvezete, aminél egy kissé az agyunkat meg kell erőltetni, hogy megértsük, hogy mit is akar ez kifejezni a számunkra. Ennek ellenére én rendkívüli módon szeretem, mert az eredeti szöveghez ez van a legközelebb. Tehát olvasom még egyszer az 1-2 verset, ami így hangzik:

2Korinthus 8,1–2.

1. Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt.

2. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységüket jószívúságuk gazdagsággá sokasította.

Első pont, amit látni kell, úgy gondolom, hogy nem mindig gondolunk bele, hogy ez így van, de ebből az Igéből számomra nyilvánvalóan kitűnik az, hogy azért voltak nagylelkű adakozók, mert Isten kegyelmét megértették és erre a kegyelemre válaszul tették azt, amit tettek. Miért mondom ezt?

Olvasom még egyszer az első verset: „Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt.” Isten nagy kegyelmet közölt a macedón, a filippi, a thesszalonikai gyülekezettel, a benne lévő tagokkal és ez a kegyelem, amikor megérint valakit, amikor ez a kegyelem az emberre úgy rázuhan, amikor erről megértést kapunk, hogy mennyire jó hozzánk, mennyire nem érdemeljük meg, mennyire túlfizetett Jézus értünk, mennyire bőséges az Ő szeretete a mi irányunkba, akkor mi is ugyanolyan rendkívülien nagylelkűek leszünk, ahogy rendkívülien nagylelkű volt velünk Isten. Ez az első kulcs, amit itt fölírtam magamnak, az adakozásban.

Az első, amit fölírtam és bekereteztem, hogy azok, akik igazán értik és megtapasztalták Isten nagy kegyelmét, azok lesznek igazán nagylelkűek akár az adományosztásban, akár az idő, az energia, a szolgálat, vagy az élet bármely területén. Nem tudsz mást adni, csak azt, amivel ren-

delkezel. Ha rendelkezel szeretettel, ha elfogadtad Isten szeretetét, akkor tudod azt tovább adni. Ha nem ismered, ha nem értetted meg, nem fogadtad be, hogy Isten mennyire jó hozzád, mennyire szeret téged, akkor nem tudod úgy továbbadni. Abban a mértékben tudsz továbbadni bármit, ami Istentől jött, amennyivel te rendelkezel, amit birtokolsz, amit megértettél és meg is tapasztaltál.

Anyagiak terén ugyanígy van ez. Tehát olyan mértékben tud az ember adakozni, ami a rendelkezésére áll. Nem tudunk többet adni, csak amennyink van. Amink van, abból tudunk adni. Tehát itt ez az első kulcs, amit én fölírtam, hogy ez a kegyelem rendkívül központi eleme az Újszövetségnek, annak, hogy értsük a lényegét.

Mert az üdvösségünk is kegyelemből van, hit által. Nem csupán kegyelemből, hanem hit által. Tehát nekünk erre a kegyelemre hittel rá kell csatlakozni. Így van ez minden területén az életnek, hogyne lenne így a pénzügyek területén. Az életminőségedet neked is, nekem is, a közösségét, az országét, a nemzetét, a világ pénzügyi helyzetét nagymértékben befolyásolja az, hogy milyen anyagi javakkal rendelkezik, illetve azokat hogyan használja fel, hogyan bánik vele. Nem akarod hallani a véleményemet ezzel kapcsolatban, ugye?

De a magunk életével kapcsolatban van ráhatásunk arra, hogy a ránk bízott anyagi javakat hogyan osszuk be, legyen az akár a nyugdíjad, akár a kertedben megtermett zöldséged, akár a munkahelyed, a vállalkozásod, akár a testvértől kapott adomány, vagy amit karácsonyra kaptál a nagypapától egy borítékban, vagy bármi. Bármi, ami rád van bízva, amit Isten odaadott neked, amit valamilyen formában rád bízott, az a te felelősséged és a te hatásköröd, hogy hogyan osztod be és mit kezdesz vele. Olvasom a 2-es verset:

2. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységüket jószívúságuk gazdagsággá sokasította.

Nagyon-nagyon érdekes dolog itt, amit ír Pál apostol. Azt írja, hogy a nyomorúság sok próbái között bőséges az örömük. Egyszerűen felfoghatatlan szinte, hogy mi öröm van abban, amikor az ember szegény? Mi öröm van abban, amikor az embert üldözik? Hogyan tudtak ezek örömben lenni, ráadásul bőséges örömben akkor, amikor különféle nyűgük, bajuk, problémájuk volt? De ezt írja itt az Ige, hogy a nyomorúságok sok próbái közt bőséges az örömük. Nemcsak, hogy örültek, bőségesen örültek és tudod, van egy nagy zűrzavar nemcsak a világ, a keresztények fejében is, amikor azt hiszik, hogy a gazdagság egyenlő öröm, szegénység egyenlő szomorúság. Nem kell ennek így lennie!

Ezek az emberek a bizonyítékai Filippiben, Thesszalonikában, hogy a nagy nyomorúság ellenére bőséges volt az örömük. Ehhez képest meg mi, ha van pénz, örülünk, ha nincs pénz, akkor jaj, milyen rossz az élet! Ugye nem akarunk ilyenek lenni?

Sok keresztény fejében keveredik ez, mert vágnak arra a hívők is, hogy megszabaduljanak a szegénységtől, megszabaduljanak a betegségtől, megszabaduljanak a megpróbáltatásoktól és akkor majd örömük lesz. Majd ha ezek a körülmények helyreállnak, majd ha meglesz az, amiért imádkoztam, ha már meglesz a harmadik síkképernyős tévém, majd ha már ki lesznek fizetve a számláim, majd ha már lesz férjem, gyerekem, autóm, nyaralóm, még egy biciklim vagy bármi, amire az emberek vágnak, akkor majd örülni fognak.

De az öröm egy választás kérdése! A macedón hívőknek ez volt a hozzáállása magához az élethez, magához Istenhez, magához az egész létezéshez. Miért? Miből fakadt ez az egész? Az 1-es vers ad erre választ: mert megtapasztalták Isten kegyelmét! Megtapasztalták Isten kegyelmét és ennek következtében örömben voltak. Hadd mondjam el pünkösdi napján: a Szellem gyümölcseit aratták le. Mi a második? Az öröm. Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség, mind gyümölcsök, ezek meg tudnak teremni az életünkben. Nem automatikusan vannak ránk téve, hogy ha akarod, ha nem, örülni fogsz! Ezt meg kell teremni nekünk, neked is és nekem is! Ezen pedig valamilyen értelemben dolgozni kell, a szónak a jó értelmében.

Ezt ki kell az embernek munkálnia és ne értsétek félre ezt a szót. Ami tényleg döbbenetes itt, hogy nem csak örömük volt, hanem bőséges volt az örömük. Nagy igazság az, hogy ha elveszítjük az örömünket a hiány napjaiban, az üldöztetés napjaiban, amikor problémákkal szembesülünk és

mindannyian beleestünk már ebbe nemegyszer, ha elveszítjük az örömünket, ha elveszítjük a hál-
aadó életünket, amikor különféle nehézségekbe, próbákba kerülünk, ilyenkor levettük a fi-
gyelmünket Jézusról és elkezdünk arra a problémára összpontosítani. Mert nem lehetséges az, hogy
ha Jézusra nézel és fogadod az Ő kegyelmét, az Ő szeretetét, akkor depressziós vagy. A kettő nem
megy egyszerre. Vagy az egyikben, vagy a másikban van az ember.

Bizony írja az Ige a thesszalonikai levélben is, hogy az a gyülekezet is megpróbáltatásban volt.
Üldözték őket és mindenféle problémákkal kellett szembesültek, mégis a szükségükből is túl-
csordult a szívük és nagylelkűek voltak. Olvasom még egyszer a 2-es verset:

**2. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységüket
jószívúságuk gazdagsággá sokasította.**

Azaz nagylelkűség volt bennük azzal kapcsolatban, amivel rendelkeztek, tehát a nagylelkűség
nincs anyagi gazdagsághoz kötve. Ez a második kulcs, amit fölírtam magamnak. Nem az a nagy-
lelkű, aki óriási adományt ad. Nem az a nagylelkű, aki forintban, euróban, vagy akármilyen valu-
tában megnevezhető óriási összegeket adományoz ide-oda, amoda, hanem az a nagylelkű, aki abból,
amivel rendelkezik, milyen mértéket ad. Isten mindig ezt nézi. Nem az öt forintot, nem az ötezer
forintot, nem az ötszázezer, nem az ötmillió, nem az ötvenmillió forintot nézi, hanem azt, hogy azt
az ember mennyiből adja.

Az ember lehet nagylelkű akkor is, amikor hiányban, vagy szegénységben van. Itt van erre a
bizonyíték. Erre mondja Jézus azt, hogy aki a kicsin hű, aki a kevesen tud nagylelkű lenni, aki a
keveset tudja jól beosztani. Tudom, hogy pörög az agyatok, hogy ez azért sokkal nehezebb, mint a
többet beosztani.

Bizonyos értelemben igaz és bizonyos értelemben pedig nem. Tehát, aki a rábízott dolgaiból, va-
gyis amit jelenleg birtokol, abból tud nagylelkű lenni és nagylelkű is, az lesz a nagyobból meg a
még nagyobból, meg az óriásiból is nagylelkű. Aki a kicsiből nem tud nagylelkű lenni, az a nagyból
sem lesz az. Mert mondják emberek, keresztények, ha ennyi pénzem lenne, meg annyi pénzem,
akkor ennyit adnék meg annyit adnék. Isten nem ezt nézi, hogy mennyi az a forint, amit az ember
bedob az adományos dobozba, vagy átutal, hanem azt, hogy mennyiből adja.

Mi sosem néztük ezt, nem is kérdeztük soha senkitől, hogy mennyit ad. Nem is hallhattál még
felszólítást sem az elmúlt években, hogy adakozzatok bármire is, egyszer sem. A nagylelkűség itt a
második kulcs, amit meg kell látnunk, hogy rendkívüli módon nincs összefüggésben azzal, hogy
mennyit birtokol az ember.

Egy szegény ember is lehet nagylelkű, egy közepes életszínvonalon élő ember is lehet nagylelkű
abból, amivel rendelkezik és egy nagy vagyonnal rendelkező ember is lehet nagylelkű azzal, amivel
rendelkezik. A macedón gyülekezetek nem a saját boldogulásukat keresték, ez nyilvánvalóan látszik
itt ebből az Igéből is. Mert a nagy szegénységük ellenére nagylelkűek voltak.

Nem tudjuk, hogy mennyi volt az az összeg, amit adtak és nem is ez a lényeg, nem is tesz em-
lítést erről Pál, hanem egyszerűen a szellemi alapelvet mondja el, hogy amid van, abból kell
gazdálkodnod. Nem abból, amid nincs, hanem abból, amid van. Ez meg kell, hogy érintse mind-
annyiunk szívét, mert ez az egész dolog a szívünkről szól. Ez az egész pénzzel kapcsolatos tanítás
arról szól, hogy mennyire tudunk megbízni Istenben az adományozás területén, mert a világban az a
tendencia és az e világi bölcsesség, hogy ha azt szeretnéd, hogy gazdagabb legyél, akkor gyűjtsél,
akkor spórolj, akkor a kiadásaidat metszd le, akkor mindenképpen az elsődleges dolog, amit tenned
kell, hogy önmagadra koncentrálj és minden kiadást a nadrágszíj meghúzásával csökkents.

Természetesen ennek a helyes alkalmazása egy bibliai értelemben vett bölcsesség is lehet.
Ugyanakkor a királyságban Krisztus Testében az elsődleges gyarapodásra vezető út az, hogy amid
van, abból valamit nem félretesz, hanem odaadsz valahova, tehát pont az ellenkezőképpen
működik Isten királysága. Nemhogy spórolsz, hanem elválasztasz belőle egy magot, mert a Biblia
az adakozást magvetésnek nevezi. A magvetés példázatára azt mondta Jézus, ha ezt nem értitek,
semmit nem fogtok érteni. Ez a királyság működésének az alapelve, tehát a királyságban úgy
működik az adakozás, hogy amid van, abból bármekkora, kicsit, vagy nagyobbat a hited, jó-

szívűséged, nagylelkűséged szerint, a szíved állapota szerint, a te akaratod, a te saját döntésed alapján, valamennyit leválasztasz és odaadod az Úrnak az Úr szolgálatára.

Rengeteg módja van annak, hogy az ember magot vessen. Mindenki lehet nagylelkű, mert Isten nem egy bizonyos összeget mondott, hogy adjunk, hanem egy bizonyos százalékot. Mindenki ismeri az özvegyasszony két fillérének a történetét. Ki az, aki nem hallott még erről? Mindenki halott. Jézus odaállt a templomban átellenben oda, ahova a perselybe dobálták az emberek az adományukat és sok gazdag ember a feleslegéből dobott be nagy összegeket és jött ez az idős özvegyasszony, aki bedobott két fillért. A két fillérről azt kell tudnod, hogy körülbelül egy fél napi munkabér. Akkor azt mondta Jézus a tanítványainak, hogy ez az özvegyasszony többet adott, mind azok összesen és nem mondta, hogy ott összesen hány forint, dollár, euro, sékel, vagy arany volt, mert nem ezt nézi Isten, hanem azt nézi, hogy ez az asszony a száz százalékot adta. Azok pedig, akik nagyon gazdagok voltak, meg egy nagyon kicsi százalékot adtak, ráadásul azt is a fölöslegetől. Jézus azt mondta, hogy ez az özvegyasszony többet adott. Erre tekint Isten. Tehát abból kell neked is, nekem is nagylelkűnek lenni, ha ezt a döntést meghozzuk, amink van. Nem kell, hogy rosszul érezd magad, hogy jaj, én nem tudok sokat adni! Kit érdekel? Minket biztos nem. Téged se zavarjon ez.

Ha szeretnél növekedést, gyarapodást, szeretnél többet adni, vagy szeretnél többel rendelkezni, mert igazából nem baj az, ha az ember magasabb egzisztenciális szinten él, ez önmagában nem probléma, hallhattad az elmúlt hetekben. De miért akarsz te gazdagságot? És az erre a kérdésre adott rossz válasz a probléma sokszor, amiért az emberek nem gazdagodnak meg Istentől. Mert szerelmesei a pénznek, mert a gazdagság a cél, mert én meg akarok gazdagodni, én ezt akarok, én azt akarok. Miközben Istennél, az Ő királyságában a pénz nem egy cél, hanem egy eszköz arra, hogy átfolyjon rajtad. Isten ezt így alkotta meg, hogy az Ő Teste, az eklézsia, a látható gyülekezet itt a földön úgy működjön, hogy a Tőle jövő anyagi javak átfolynak rajtunk, mint egy folyó.

Lehet ez egy kis ér, egy kis patak, egy folyó, vagy egy nagy folyam, de amikor valaki meghúzza a határt, hogy én föltartoztatom magamnak, ez olyan, mint amikor az ember épít egy gátat a folyóra és felhalmozódik ott és nem folyik át. Ezek a Macedóniában élő gyülekezetek, akik odajártak ebbe a közösségbe, ott éltek, ők értették ennek a lényegét. Szegények voltak. Bizonyára számokban kifejezve keveset adtak, de amijük volt, abból nagylelkűen adtak. Ez a második kulcs, amit itt megemlítettem, ebben a kettes versben, amit fölírtam magamnak. Nem bonyolult dolog ez, ugye?

Ha van egy kiflid és a felét odaadod valakinek, akkor nagylelkű vagy, ötven százalékot adtál. Nem? Ha van egy teherautónyi kiflid és abból szórsz valakinek egy kiflit, akkor mennyire vagy nagylelkű? Nem mondhatjuk, hogy nagylelkű vagy. Ha abból sok zsáknyit adsz, akkor már igen. Tehát ezt így kell látni. Ha van egy fürt szőlőd és letöröd egy részét és abból egy kicsi fürtöt csinálsz és odaadod valakinek, akkor nagylelkű vagy. Ha van egy hektárnyi szőlőd, amit megtermelsz, nem kell a felét odaadnod senkinek. Ezért Isten nem forintot mondott, nem sékelt, nem dollárt, hanem százalékot, hogy amikor az ember ad, azt hogyan tegye. Tehát a harmadik kulcs itt gyakorlatilag ezzel összhangban, az arányosság, ami itt fellelhető és látható ebben az igében is.

Mindenkinek van valamije, mindenki rendelkezik valamivel. Soha nem kérdeztük meg senkitől, hogy mennyit ad, mennyit keres, milyen jövedelme, milyen bevétele van. Sajnos vannak olyan közösségek, ahol ezt nyilvántartják és elvárják a bizonyos százaléku adományokat. Itt ez nem volt soha és ezután sem lesz sohasem. Tehát azzal kell, vagy kellene nagylelkűnek lennünk, amink van, nem azzal, amink nincs. Mondhatni úgy is talán, hogy Isten nem azt nézi, hogy az ember mennyit ad, hanem azt, hogy mennyi marad.

Menjünk tovább a harmadik vershez.

3. Mert bizonyosság vagyok rá, hogy erejük szerint, sőt erejük felett is adakoztak,

Egyértelmű itt, hogy önszántukból adtak, nem nyaggatta őket Pál, hogy adniuk kell.

4. Sok könyörgéssel kérvén tőlünk azt a kegyelmet, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással közösséget vállalhassanak.

Megdöböntő, hogy könyörögtek azért a kiváltságért, hogy részt vegyenek Isten népének a megsegítésében. Pál, kérlek, könyörgöm, hadd adjak neked! Hadd adjak, amit te elviszel a jeruzsálemi testvéreimnek! Ez volt a szívükben. Kérlek, könyörgöm! Ez volt a szívük.

Nem tudom, hogy akarod-e hallani, de elmondom, én azért imádkozom, hogy ilyen szívünk legyen, hogy kijelentéssel rendelkezünk az adakozás területén, hogy az legyen bennünk, amikor felmerül valamilyen szükség, vagy valamilyen igény valamire, hogy hadd adjak én, hadd járuljak ehhez hozzá, hadd legyek én, aki ezt finanszírozom akár egy kis részben is, vagy ha van rá mód, akkor az egészben. Hadd legyek én az, aki ehhez hozzájárulok. Én akarok lenni az. Én adni akarok. Mert ez volt a macedón gyülekezeteknek a szívében.

Az adakozás egyértelműen nem csak pénzről szól, hanem egy közösségről is azzal a személlyel, vagy szolgálattal, akinek adunk. Mert ezt olvassuk itt, hogy sok könyörgéssel kérvén tőlünk azt a kegyelmet, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással közösséget vállalhassanak. Egy közösségvállalás az, amikor az ember adakozik. Amikor majd ebben a sorozatban elérünk oda, hogy egy egész alkalommal a partnerkapcsolatról szeretnék beszélni bibliai módon, akkor ezt bővebben ki fogjuk bontani, hogy ők nem csak pénzt adtak, hanem partnerei lettek Pálnak ebben a törekvésében, ezért úgy arattak jutalmat mintha személyesen ők tették volna, vagy ők adták volna.

Ez a negyedik kulcs, amit fölírtam magamnak. Olvasom még egyszer, vajon kitalálod-e, hogy mire gondolok?

2Korinthus 8,5–9.

5. És nem amiként reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratából.

A negyedik kulcs: a szíved az Úré legyen először! Először a szívedet add az Úrnak, utána a pénzedet. Ne add a pénzedet az Úrnak úgy, hogy a szíved nincs benne. Ez egy alapelv itt. Ez az Istentől való elfogadás egyik alappillére, hogy a szívedet add az Úrnak először, mielőtt a pénzeddel ezt megtennéd. Ekkor a pénz gyakorlatilag követni fogja a szívedet. Csak így kap az ember megfelelő termést, ha megfelelő szívvel adja. Nagyon sok hívő az elmúlt években, évtizedekben adakozott, adományt adott és nem tapasztalt meg az aratásból túl sok mindent. Ímmel-ámmal kis növekedés, kis csodácskák, kis átlendülés a holtpontra, de mégis hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre ugyanazokkal az anyagi nehézségekkel, ugyanazokkal a problémákkal szembesül és az ember felteszi a kérdést, hogy miért van ez így?

Több oka lehet ennek. A következő hetekben részletesen ki fogjuk majd ezeket bontani. Az egyik alapvető oka lehet a szívben lévő hozzáállás, hogy az ember miért adja. Miért adod? Mert ezt mondta a pásztor. Mert a gyülekezetnek szüksége van pénzre, hogy kifizesse az áramszámlát. Azért, mert meg van írva és nekem engedelmeskednem kell. Ezek így önmagukban mind helytelen hozzáállások. Tudod, lehet engedelmeskedni úgy is Istennek, hogy nincs benne a szíved, hogy nem hittel teszed. A törvényt is meg lehet cselekedni úgy, hogy nem szeretetből teszi az ember. Ez nem elfogadható Isten előtt. Jézus maga mondta a farizeusoknak, hogy a vallásos rendelkezéseitekkel, hagyományaitokkal erőtlenné tettétek Isten beszédét. Nem elfogadható a ti imádságotok, adományaitok, bármitek, mert a szívetek nincs benne. Hiába tiszteltek engem a szátokkal, ha a szívetek távol van tőlem – mondja Jézus. Ebben a „hiába” szóban benne van rengeteg minden. Hiába adakozik az ember, ha nincs benne a szíve. Hiába tesz az ember dolgokat, ha nincs benne a szíve.

Mondok még valamit, senki ne értse félre. Hiába szolgálod az Urat, ha nincs benne a szíved. Abban az értelemben legalábbis bizonyára, hogy a sokszorozódás, az Istentől jövő áldások nem fognak megnyugodni rajtad. Miért? Mert először a szívedet add az Úrnak és utána ebből fakadóan úgyis az lesz az eredménye ennek, hogy adni akarsz, mert ez az Ő természete, hogy adni akar. Ő mindig is adni akart! Őt nem az motiválta a kereszthalálában, hogy ezzel a magvetéssel valami hatalmasat arasson, bár ez az Ő részéről is egy magvetés volt és mi vagyunk az aratás az Ő számára, de nem ez volt a motivációja. Sokan azt mondják, hogy én aratni akarok, nekem szükségem van erre.

A természetes törvény és a szellemi törvény hasonlóan működik. Elveted a földbe a magot, egy búzamazgából lesz egy egész kalásznyi, megsokszorozódik, de Istennél ez nem működik egy mecha-

nikus módon úgy, hogy nem hiszel benne és nem a szeretet motiválja. Az egész vagyonedat szétoszthatod és adakozhatod, de ha szeretet nincs benned, akkor semmit nem ér az egész – mondja Pál a szeretet himnuszában. Az 1Korinthus 13,3. bekeretezett, aranymondattal ez a témában. Ha szeretet nincs benne, akkor hiába osztod szét az egész vagyonedat, mert nem lesz megtérülés. Isten azt akarja, hogy amit mi adunk, amit mi vetünk, az sokszorosan megtérüljön számunkra. Miért? Mert ez így működik a királyságban. De ezt nem lehet úgy tenni, ahogy a rossz állattenyésztő, aki csak azt nézi, hogy hány tehenet kell megvenni, az hány borjút ellik, az hány liter tejet fog adni, mennyi pénzért adom el és mennyi lesz a jövedelmem.

Egyszer beszélgettem egy idős székely emberrel, akinek voltak állatai, tehenei, birkái, lovai, disznói és gazdálkodott. Bennem vannak még mindig azok a szavak, amiket mondott ezzel kapcsolatban, hogy jött ide is egy csomó ember, hogy ezt akar, azt akar és már a profitot számolgatták előre, úgy, hogy még egy állatot és egy istállót sem vettek meg. Már a profitot számolta előre, mert azt látta benne, hogy ez milyen hasznot fog neki hozni. Azt mondta ez az ember, hogy én szeretem a jószágot, én szeretem az állatot, én odamegyek napközben, megpuszilgatom, megsimogatom. Persze adok neki enni, trágyázok alóla, megitatom, leellik, a húsát is megesszük, de én szeretem, ezzel akarok foglalkozni! – és jól is ment neki a sora. Ez így működik.

Emlékezetembe jön egy keresztény testvérünk, aki arra adta a fejét, hogy ő állatokat, kiskutyákat fog tenyészteni. Nem fogant meg, nem ellett meg rendesen, elpusztult a kiskutya. Pontosan ugyanezért, a hozzáállás miatt, mert csak a pénzt látta benne, hogy mennyi pénzt lehet keresni egy ilyen fajtajú kutyával. De nem lehet ezt így csinálni, szeretni kell és akarni kell azzal foglalkozni. Az adományadás is pontosan ugyanilyen. Akarni kell, vágyakozni kell rá. Én adni akarok! Miért? Mert ez Isten természete és ez a természet van bennem a Szent Szellem által.

Gyönyörűen mondja itt az 5. vers, hogy először az Úrnak adták magukat és utána még azt is írja Pál, hogy utána pedig nekünk adták oda magukat. Nagyon érdekes! Először adták magukat az Úrnak és utána nekünk. Érdemes lenne ezt valamikor kifejtetni, hogy mit is jelent ez, odaadni magadat egy szolgálatnak, egy közösségnek, vagy egy embernek a szó jó értelmében. Természetesen tudom, hogy vissza lehet ezzel is élni és vannak rossz tapasztalatok, de itt a szép és jó dolgokról beszélünk most.

6. Hogy kérnünk kellett Titust, hogy amiképpen elkezdte, azonképpen végezze is be ennek az adománynak az összegyűjtését.

Nyilvánvalóan látszik itt az, hogy valamikor ez az adománygyűjtés elakadt. Egyébként az is látszik nyilvánvalóan, hogy Isten az indítékainkat nézi, látja és az alapján fogadja el, vagy utasítja el az ajándékainkat, hogy milyen indítékaink vannak.

Úgy gondolom, hogy kiváltság részt venni Isten királyságában, akár a királyság finanszírozásában is. Egy nagyon jó lehetőség arra, hogy a szívünket meg tudjuk mutatni. Ez egy közösség, akár a miénk is, mi adományokat adunk és adományokat fogadunk is. Őszintén mondhatom, úgy gondolom, minden vezető nevében, hogy minket rendkívüli módon érdekel az adományod mögött meghúzódó motivációd. Sokkal jobban, mint az, amit adsz. Nagyon nagy problémának tartom Krisztus gyülekezeti Testében, hogy sokan nagyon jól beszélnek arról, hogy miért fontos adni és hogyan kell adni, de nem helyeznek hangsúlyt arra, hogy ez annak, aki adja, hogyan fog áldássá válni, mert ha te rossz hozzáállással adsz, akkor az áldás lesz annak, akinek adtad. Akár nekünk is áldás, ha megajándékozol bennünket bármivel, vagy bármekkora összeggel, de nekünk nem ez a motiváció, hogy mi áldottak legyünk, hanem az, hogy te áldott legyél. Érthető a különbség?

7. Azért, miképpen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és a hozzánk való szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek.

Ó, de akartad ezt hallani, ugye? Pál apostol felszólít itt a bőkezűségre. Nem lehetséges, úgy gondolom, hitben járni, bibliai ismeretekkel rendelkezni, buzgónak lenni Isten dolgaiban úgy, hogy az ember nem él adakozó életet. Ez a kettő együtt jár, összhangban van. Nem ismerek igazán mély hitű embert, keresztényként erőteljes embert, aki felnövekedett a keresztény életében, akinek az

életén kirajzolódik a krisztusi jellemvonások sokasága, hogy ne lenne egyben bőkezű adakozó is. De együtt van a kettő!

8. Nem parancsképpen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetek valódiságát is kipróbáljam.

Itt az ötödik kulcs: az önkéntesség, mert azt mondja Pál, hogy nem parancsképpen mondom. Nem azt mondja, hogy neked, testvér, ha keresztény vagy, akkor kötelező sokat adni, mert akkor vagy jó keresztény, ha sokat adakozol, ha nem adakozol sokat, akkor rossz keresztény vagy. Nem mondja ezt Pál! Azt mondja, hogy nem parancsképpen mondom, nem azért mondom ezt, hogy nyomást helyezzek rád, hanem azért, hogy lehetőséged legyen kifejezni a szeretetedet és a szereteted valódiságát, ami van a Krisztusban. Pál itt buzdít, nem parancsol. Mert az adakozás önkéntes dolog.

Múlt alkalommal is elmondtam és talán minden alkalommal el fogom mondani, hogy ne engedd meg senkinek, hogy manipuláljon téged, pénzt kicsalva tőled bármire is, bárhogyan is. Senkinek ne engedd meg! Az érzelmi felindulásból adott adomány nem egy előre eltökélt, önszántamból én adni akarok dolog. Pál tehát nem parancsot adott az adakozásra, hanem egy lehetőséget, hogy bizonyítsák a keresztények a szeretetük valódiságát. Úgyhogy mások pozitív tettei motiválnak minket és ezért mondja el a korinthusi gyülekezetnek példaképpen a macedón gyülekezet esetét, hogy motíválja őket ezzel.

9. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelmét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által gazdaggá lehessetek.

Ez itt az adakozás legmagasabb formája! Amit maga Jézus Krisztus mutatott be! Isten nem csak olyasmit adott, amivel rendelkezett, hanem odaadta önmagát. Nem adott valamit a mennyből, nem odaadta az angyali seregeknek egy részét, hogy tessék emberek, amit elrontottatok a földön, itt a segítség, valahogy hozzátok helyre. Nem adott semmit a mennyből, ami kézzelfogható lelki és szellemi, hanem mit adott? Önmagát! Ennél nincs magasabb rendű adás. Ennél nincs magasabb rendű kifejeződése a szeretetnek. Ennél nincs magasabb rendű beteljesedése a szeretetnek, mint amit Isten tett. Erről beszél itt Pál, hogy végigvezeti az adakozás módjait és felhossa példának Jézust. Ő gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Természetesen ahhoz a gazdagsághoz képest, amiben Jézus volt a mennyben, Ő szegény volt, amikor a földön járt. Ez egyértelmű, ugye? A menny gazdagsága olyan túlradó és túlcsonduló, hogy a föld összes gazdagsága nem ér annak a közelébe, mégis sokan csak erre a gazdagságra koncentrálnak, ami a földön körbeveszi őket.

Mi volt Jézus indítéka? Mi volt Jézus szándéka azzal, hogy önmagát odaadta? Szüksége volt valamire? Kellott neki valami? Nem, hanem a mi szükségünk miatt tette ezt, mert adni akart. Ez az alapelve az egész adakozásnak, az adni akarásnak, hogy nem azért teszem, mert a betű azt mondja, hogy nekem adnom kell, hanem azért, mert ez a természetem, hogy én adni akarok. Akkor is, ha nem kapok vissza egy vasat se. Akkor is, ha nem jön sokszorososan vissza, akkor is adni akarok. Mert ez van bennem. Jézus akkor is meghalt volna értünk, ha senki soha nem fogadja Őt el és senki soha nem viszonzza az Ő szeretetét és ma nem ülnénk itt. Mert Ő adni akart, elvárás és viszonzás nélkül, de mivel ez egy szellemi törvény és a királyság így működik, ezért a magvetést, ha jó szívvel tesszük, aratás fogja követni. Így az ember növekszik és gyarapodik és így növekszik a királyság, a megtért, az újjászületett keresztény hívők sokasága is. A mai napon is sok ember születik újjá Krisztusban és fogadja el Jézust és teljesedik ez be még jobban. A János 3,16. mondja:

János 3,16.

16. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Erre az önzetlen adakozásra bátorít Pál és ez a hatodik kulcs, az önzetlenség. Önzetlenség! Önzetlenül adni! Nem haszonszerzésből, nem azért, hogy az nekem mindenképpen visszajöjjön, hanem önzetlenül. Tudja az ember, ha elveti a magot a földbe a konyhakertben, abból jön bizonyos fajta haszon és ez rendben van, hogy teszünk dolgokat azért és lehet magot vetni úgy is, hogy előre

nagyjából ki tudom számolni, ha egy sor krumplit ültetek el, akkor abból hány vödör krumplit tudok majd felszedni. Ezzel nincs itt ellentét a dologban, de a szív motivációja az önzetlenség.

2Korinthus 8,10–12.

10. Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az néktek, akik nemcsak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta.

11. Most pedig a cselekvést is vigyétek végbe, hogy amiképpen készségtek volt az akarásra, úgy legyen a véghezvitelre is abból, amitek van.

Itt azt látjuk, hogy a gyűjtést egy éve elkezdték, de abbamaradt és dicsérte Pál őket a vágyukért, de azt mondta, hogy cselekedjétek is. Itt van a hetedik kulcs, amit felírtam magamnak, hogy a hit, az akarás, a vágy, a készség önmagában nem elegendő, hanem cselekedni is kell. Mert a hit cselekedetek nélkül meghalt önmagában. Azt mondja az Ésaías 1-ben, az elején az igevers: Ha készségesek, azaz, ha hajlandóak lesztek és engedelmesek lesztek – ez a kettő együtt van –, e föld javaival éltek. Lehet úgy is csinálni, hogy csak az egyik van meg, megvan a készség, megvan az akarat, hogy én adni akarok, de amikor oda kell jutni, hogy tényleg cselekedni kellene, akkor az ember nem engedelmes. Aztán lehet engedelmeskedni úgy, hogy nincs benne az ember készséges, önzetlen, nagylelkű, saját szíve. Így sem helyes! A kettő együtt jár! Nagyon sok dolog van, amit így párban kell nekünk figyelni, és látnunk. Az ember a szívében legyen tiszta, legyen egyenes, legyen őszinte, legyen gerinces, de önmagában ez nem elegendő, hanem amit tenni kell, adott esetben, hogy benyúlsz a zsebedbe és adsz valamit a rászorulóknak, vagy a gyülekezetnek, vagy ahova éppen kell. Annyira szeretném megáldani a hajléktalanokat, annyira szeretnék megvendégszolgálni valakit valami kis étellel, annyira szeretném ezt meg azt csinálni, annyira szeretnék bármit csinálni! Önmagában ez a vágy jó, de meghalt önmagában, meddővé válik, ha nincsenek mellette cselekedetek. Amit mondok, amire az Ige felszólít, kezd el ott, ahol vagy. Kicsiben, nagyban, vagy közepesen, vagy ki hol van, ott azon a területen legyél nagylelkű. Mindenkinek azon a területen kell nagylelkűnek lennie.

12. Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amije az adakozónak van, és nem aszerint, amije nincs.

Itt újra az arányosság van gyakorlatilag szó szerint megemlítve. Tehát aszerint kedves az adakozó adakozása, amije van, nem aszerint, ami nincs. Ezért nem kell magunkat a másikkal mérni, nem kell magunkat összehasonlítani senkivel. Senkinek az adományával, senkinek a jó, vagy rossz anyagi helyzetével. Neked a saját ételleddel és a saját pénztárcáddal kell foglalkoznod. Tartsd meg ezt jó értelemben magánügynek. Nem kell rám bíznod, nem kell a másikkal rábíznod a saját dolgodat, mert Isten tudja. Isten tudja! Jézus azt mondta, hogy vannak dolgok – például a nagylelkű adakozás –, amiket az embernek titokban kell csinálni, azért, hogy a jutalmát ne veszítse el. Nem kell az embernek maga előtt kürtölve, kiáltva prédikálnia, hogy én mekkora adakozó vagyok, én mit adtam, én ezt adtam, én azt adtam! Nekem a szőr feláll a hátamon, amikor például karácsonykor mennek ezek a nagy adományozós marketing dolgok, amikor az emberek mondják, hogy ide gyűjtenek, oda gyűjtenek, ennyit adnak, annyit adnak. Nem probléma ez egyébként és amikor például az alapítványunk adományt oszt és azt kiteszik a Facebookra, ezzel bizonyítva, hogy jó helyre mentek az adományok, ez rendben van. A jó értelmét lássátok ennek a dolognak, de nem kell az embernek nagydobra verni, hogy mit adott. Beszéljen róla az, aki kapta, ha akar, illetve ez egy bizonyos fajta hit, hogy Isten az, aki nekem ezt visszahozza és visszaadja és nem emberektől várok dicséretet. Mert megkapod az emberektől a dicséretet, hogy ó, milyen nagylelkű vagy, ó, milyen jó szíved van, bárcsak én is olyan lennék, mint te! Megkapod ezt az emberektől, de ezzel elnyerted a jutalmadat. Ezzel learattad az aratásodat és mondhatod, hogy hú, de jó, de ez nem örök érvényű jutalom.

Még nagyon sok mondanivalóm lenne, de be kell fejeznem. Nem akarok rossz magokat elvetni azzal, hogy nagyon hosszúra húzom az időtöket, úgyhogy ezzel zárom és innen fogjuk jövő héten folytatni. Dicsőség Istennek!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

